

Hans-Erik Lindströms förväntan på Stockholmsmötet 2025

Jag påminns om händelserna 1968, när jag läser om vår tidigare ärkebiskop *Nathan Söderbloms* fantastiskt inspirerande initiativ för hundra år sedan, dvs sammankallandet av Stockholmsmötet 1925 och bildandet av ”*Life and work*”, som senare skulle bli en integrerad del av Kyrkornas Världsråds tillkomst 1948.

Söderbloms starka diakonala och socialpolitiska samhällsengagemang blev en grundsten för framväxten av ett ökat ansvarstagande för samhällets mest utsatta. När jag själv började gå ut på gator och torg på 1960-talet för att söka upp människor i marginalen i vår huvudstad, grundade det sig på samma längtan att försöka förverkliga evangeliets stora utmaning att nå utanför kyrkornas egna väggar som jag tror att Söderblom bars av. I mitt fall ledde detta till att den diakonala rörelsen *Ny Gemenskap* blev till 1968, som idag år 2025 når ca 500 människor varje dag som lever i olika utsatta livssituationer.

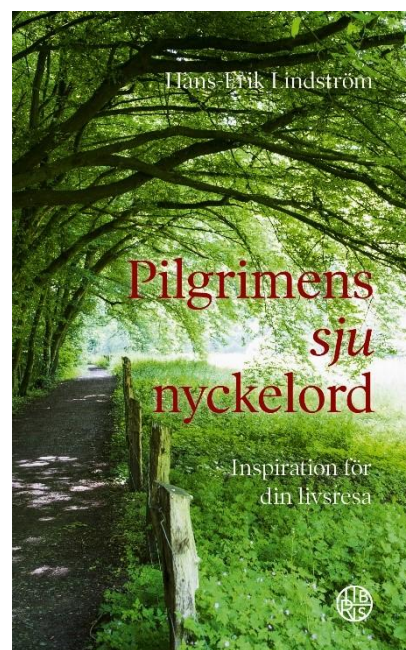
Pilgrimens sju ledstjärnor

Jag fick senare i livet möjlighet att bygga upp Nordens första *Pilgrimscenter i Vadstena* 1997 - 2009. Där ligger tyngdpunkten på att hjälpa människor till andlig fördjupning och en enklare livsstil med hjälp av *sju nyckelord*. De påminner oss om vår längtan efter mer *frihet* i en alltför tidskomprimerad livssituation, mer *enkelhet* i en alltför överkonsumistisk kultur, mer *tystnad* i en tillvaro präglad av ljud- och bildbrus, en dos av *bekymmerslöshet* där livspusslet slukar så mycket av vår energi, mer *långsamhet* i en tid av snabbhet och stress, mer *andlighet* i en kroppsfixerad tillvaro och mer *delande* i en tidsepok av självförverkligande och ytkontakter.

Pilgrimens ID-kort

Så småningom förstod jag – precis som Nathan Söderblom - att tolkningen av en levande kyrka består av dessa båda ingredienser: *andlig fördjupning* och *diakonalt samhällsansvar*. Devisen ”I världen, men inte av världen” berättar om dessa två sidor av samma mynt. Vi lever i världen som samhällsmedborgare och delaktiga i det allmänna diakonatet, men vet samtidigt att vi inte är av denna värld utan har en annan hemvist.

När nu pilgrimsrörelsen har fått fäste i hela det lutherska Nordeuropa efter att ha varit mer eller mindre stängt i 500 år, så har även motiven förskjutits en del från den medeltida rörelsen. För mig har pilgrimen av idag en slags identitetsbricka – ett ID-kort, där I står för den inre vandringen, det

vill säga det vi kallar andlig fördjupning, och D som står för det diakonala samhällsansvaret – ett både och.

Inte bara för kyrkans skull – utan för världens

Mina förväntningar på Stockholmsmötet 2025 handlar om just detta. Mötet 1925 tog sikte på kyrkornas gemensamma ansvar och deltagande i arbetet för *fred, rättvisa och social utjämning*. Inom pilgrimsrörelsen använder vi begreppet *ofrivilliga pilgrimer* det vill säga de som tvingas att gå för att klara av sina liv t.ex. världens flyktingar och människor i hemlöshet. Därför finns en stor del av mitt hjärta hos dem som deltar i freds, rättvisa och klimatvandringar under rubriken *"Pilgrims for future"*.

Jag hoppas att detta engagemang får gå hand i hand med människors sökande efter ett andligt ankare i vår tid som det gjorde 1948 då Stockholmsmötets "Life and work" tillsammans med "Faith and Order" bildade Kyrkornas Världsråd. Då kan våra kyrkor präglas av ett förnyelsearbete som inte bara kyrkorna själva behöver, utan i lika hög grad människor som längtar efter levande källsprång av både andlig fördjupning (I) och ett starkt samhällsansvar (D).

Hans-Erik Lindström

Diakoni - och pilgrimspräst

